

Arrest

nr. 101 226 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat beide verzoekers op 3 juli 2012 een asielaanvraag indienen. Op 9 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Belgrado. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. In 1992 verliet u met uw familie Servië en ging u naar Duitsland. Uw familie kreeg er een 'duldung' (gedoogstatus). In 2004 werden jullie gerepatriëerd naar Servië. Sindsdien woonde u in barakken in de wijk Vidikovac in Belgrado. In 2007 trouwde u op traditionele wijze met [S.S.] (...). Albanezen hebben getracht haar te verkrachten in Belgrado. U belde de politie op om dit te melden. Uw vrouw werd ondervraagd op het politiekantoor. De politie kon de daders niet vinden. In november 2011 vertrok uw vrouw naar Duitsland omdat ze moest van haar vader. U bleef aanvankelijk in; Servië achter. U reisde uiteindelijk ook naar Duitsland om er gedurende drie maanden uw zus te bezoeken en u keerde in februari 2012 terug naar Servië. Twee maanden voor uw vertrek uit Servië werd u in een winkel geslagen door Serviërs. U diende geen klacht in bij de politie. In april 2012 vond er een aanval door een Serviër plaats op de barakken waar u woonde. De politie pakte de man op maar liet hem meteen weer vrij. Uw vrouw keerde terug uit Duitsland in mei 2012. U werd in Servië vaak gepest en lastig gevallen door Serviërs. U verliet Servië op 29 of 30 juni 2012 omdat u een normaal leven wilde leiden en diende een asielaanvraag in in België op 3 juli 2012. U reisde op legale wijze naar België maar vergat uw paspoort en de paspoorten van uw gezin in de bestelwagen die u naar België bracht. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart afgegeven op 21 december 2010.

B. Motivering

Na onderzoek; van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor februari 2012 drie maanden in Duitsland verbleef. U diende er geen asielaanvraag in omdat u op dat moment alleen was (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echt dat u toen ook al problemen in Servië kende. Uw gedrag kan bijgevolg niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

U verklaarde dat u in Servië gepest en lastig gevallen werd. Zo werd u vaak uitgescholden en werd u één keer in een winkel geslagen door Serviërs (CGVS, p. 6 t/m 8). U haalde tevens aan dat er een poging tot verkrachting plaatsvond op uw vrouw (CGVS, p. 6). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat jullie hiervoor geen of onvoldoende beroep konden doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. U verklaarde dat de politie niks gedaan heeft na deze verkrachting (CGVS, p. 6). Uit de verklaring van uw vrouw blijkt echter dat, toen u de politie verwittigde, de politie bij jullie thuis langskwam, uw vrouw ondervraagd werd en uw vrouw de plaats van het incident kon aantonen. De politie heeft alles opgeschreven en verklaarde aan uw vrouw dat mocht ze de daders terugzien, ze hen moest verwittigen en ze hen zouden oppakken {CGVS [S.S.], p. 5-6}. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt verder dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen

de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen.

Uw vrouw verklaarde dat u eenmaal door de politie geslagen werd omdat ze als Albanees beschouwden (CGVS [S.S.], p. 6). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u naliel dit voorval te vermelden tijdens het gehoor op het CGVS. Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrouw verklaarde dat jullie hiervoor geen klacht indienden omdat er toch niets van zou komen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politioneel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980

Ten slotte verklaarde u dat u in Servië uw kinderen niet kon onderhouden. U woonde in een barak en had geen werk (CGVS, p. 6, 8). Hierover dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn van socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de bepalingen van de Conventie van Genève noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming.

In dit verband dient tevens gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook in hoofde van uw partner, [S.S.], heb ik een weigeringsbeslissing genomen.
Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma vrouw afkomstig uit Belgrado. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. U bent geboren in Duitsland. In 2004 werden u en uw familie gerepatrieerd naar Servië. U ging wonen in Vranje. In 2007 trouwde u met [V.M.] (O.V. 7.537.375). Sinds uw huwelijk woonde in Belgrado in een barak. In 2011 werd uw man geslagen door de Servische politie omdat hij een muts droeg en er zo uitzag als een Albanees. U verbleef van november 2011 tot mei 2012 in Duitsland. Uw vader had u verplicht om er een asielaanvraag in te dienen. U keerde echter vrijwillig terug naar Servië omdat u bij uw man wilde zijn. Vier maanden geleden werd u verkracht door Albanezen. U vertelde aan uw man enkel dat er een poging tot verkrachting had plaatsgevonden. Uw man belde de politie op. De politie kwam ter plaatse en heeft u ondervraagd. De politie verklaarde dat u hen moest verwittigen als u de daders terugzag. U verliet Servië in juni 2012 en diende een asielaanvraag in op 3 juli 2012. U vergat uw paspoort in de bestelwagen die u naar België bracht. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart afgegeven op 5 oktober 2010, uw geboorteakte afgegeven op 25 augustus 2010, de geboorteakte van uw dochter V. afgegeven op 3 oktober 2011 en de geboorteakte van uw zoon A. afgegeven op 29 september 2011.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner, [V.M.]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, : eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor februari 2012 drie maanden in Duitsland verbleef. U diende er geen asielaanvraag in omdat u op dat moment alleen was (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echt dat u toen ook al problemen in Servië kende. Uw gedrag kan bijgevolg niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

U verklaarde dat u in Servië gepest en lastig gevallen werd. Zo werd u vaak uitgescholden en werd u één keer in een winkel geslagen door Serviërs (CGVS, p. 6 t/m 8). U haalde tevens aan dat er een poging tot verkrachting plaatsvond op uw vrouw (CGVS, p. 6). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat jullie hiervoor geen of onvoldoende beroep konden doen - of bij een

eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. U verklaarde dat de politie niks gedaan heeft na deze verkrachting (CGVS, p. 6). Uit de verklaring van uw vrouw blijkt echter dat, 'toen u de politie verwittigde, de politie bij jullie thuis langskwam, uw vrouw ondervraagd werd en uw vrouw de plaats van het incident kon aantonen. De politie heeft alles opgeschreven en verklaarde aan uw vrouw dat mocht ze de daders terugzien, ze hen moest verwittigen en ze hen zouden oppakken (CGVS [...], p. 5-6). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt verder dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad-voorleggen.

Uw vrouw verklaarde dat u eenmaal door de politie geslagen werd omdat ze als Albanees beschouwden (CGVS [...], p. 6). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u naliel dit voorval te vermelden tijdens het gehoor op het CGVS. Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrouw verklaarde dat jullie hiervoor geen klacht indienden omdat er toch niets van zou komen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politioneel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980

Ten slotte verklaarde u dat u in Servië uw kinderen niet kon onderhouden. U woonde in een barak en had geen werk (CGVS, p. 6, 8). Hierover dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn van socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de bepalingen van de Conventie van Genève noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming.

In dit verband dient tevens gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in

dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

De informatie: waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook in hoofde van uw partner, [...], heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

Uw identiteitskaart, geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen uw identiteit en nationaliteit en de identiteit van uw kinderen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers aan de Raad om de bestreden beslissingen teniet te doen en "aan verzoekers de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te verlenen" of "ondergeschikt: aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen zoals voorzien door art. 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2.2. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

2.3. In de mate verzoekers een beroep in 'volle rechtsmacht' zouden beogen, merkt de Raad aldus op dat hij *in casu* optreedt als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoekers een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing teniet te doen en "aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te verlenen" of "ondergeschikt: aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen zoals voorzien door art. 48/4 van de Vreemdelingenwet".

Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissingen geven blijk van een gebrekkige materiële motivering. Het hoger beroep is hoofdzakelijk gebaseerd op het gebrekkig karakter van deze materiële motivering, evenals op een aantal beoordelings- en inschattingfouten. De in de beslissingen aangehaalde motieven kunnen de beslissingen niet dragen.

1. Het C.G.V.S. stelt dat de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging genomen wordt wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

Het C.G.V.S. stelt dat, bij K.B. van 26 mei 2012, Servië vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Er dient opgemerkt te worden dat Servië pas heel recent door het C.G.V.S. als een veilig land wordt beschouwd.

Een asielzoeker wordt als vluchteling erkend indien hij aannemelijk maakt dat discriminatie voor hem persoonlijk heeft geleid tot ernstige beperkingen in zijn bestaan en het aannemelijk is dat de autoriteiten hem niet hebben kunnen of willen beschermen tegen deze vorm van discriminatie.

Eerste verzoeker heeft het C.G.V.S. wel degelijk op de hoogte gesteld van de persoonlijke problemen die hij en zijn familie in Belgrado hebben ondervonden. Hij verklaarde dat hij verschillende malen werd geslagen door onbekende Serviërs, en dat de politie werd verwittigd, maar dat deze niets wenste te doen.

Het C.G.V.S. haalt trouwens zelf in de bestreden beslissing (blz. 2) aan dat uit hun informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal belangrijke hervormingen dienen te gebeuren en noodzakelijk zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat de politie in Servië nog steeds niet behoorlijk functioneert en er nog altijd sprake is van een bepaalde vorm van discriminatie.

Er kan bijgevolg door de Belgische asielautoriteiten niet automatisch ervan uitgegaan worden dat er in Servië geen sprake meer is van geweld, discriminatie of vervolging van de Roma-bevolking.

2. Het C.G.V.S. stelt dat eerste verzoeker drie maanden in Duitsland heeft verbleven en daar geen asielaanvraag heeft ingediend, waardoor er kan worden besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade heeft.

Nochtans heeft eerste verzoeker duidelijk verklaard dat hij louter op bezoek was bij zijn zus in Duitsland. Bovendien was hij op zoek naar zijn echtgenote die al enige tijd verdwenen bleek te zijn. Het is dan ook begrijpelijk dat eerste verzoeker eerst zijn vrouw heeft opgewacht om samen naar België te komen en hier asiel aan te vragen.

Eveneens heeft eerste verzoeker verklaard dat zijn echtgenote door Serviërs werd verkracht. Eerste verzoeker heeft aangifte gedaan bij de politie, maar uiteindelijk werd er door de politie geen verder onderzoek verricht naar de mogelijke daders. Tenslotte werd eerste verzoeker nog door de politie geslagen omdat hij als een Albanees werd beschouwd.

Omwille van de vele pesterijen en de zware discriminatie die verzoekers hebben moeten ondervinden, werden ze gedwongen om hun land te verlaten en naar België te komen.

3. Het C.G.V.S. heeft ten onrechte geconcludeerd dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Verdrag van Genève, of dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat, bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers hebben aangetoond dat de aangehaalde feiten - in tegenstelling tot wat het C.G.V.S. stelt - wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en/of reëel risico op ernstige schade als bedoeld in de definitie subsidiaire bescherming, namelijk de doodstraf, executie of onmenselijke behandeling of bestraffing, inhouden.

Het was namelijk onmogelijk voor verzoekers bescherming te verkrijgen in hun land van herkomst, en dit is nog steeds onmogelijk.

Nochtans blijft het C.G.V.S. van oordeel dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er sprake is van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juni 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing genomen door het C.G.V.S. werd niet voldoende gemotiveerd.

Verzoekers zijn van mening dat het C.G.V.S. hen diende te erkennen als politieke vluchtelingen.

Artikel 1 van de Conventie van Genève bepaalt :

A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

1. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.

Verzoekers bevinden zich momenteel buiten hun land van herkomst en kunnen hierdoor geen beroep doen op bescherming van hun land.

Verzoekers voldoen aan de eisen van de definitie van vluchteling zoals omschreven in artikel 1 A van de Conventie van Genève.

4. Ondergeschiedt, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beslissen dat, ondanks de aangehaalde feiten, er twijfels bestaan over een mogelijke vrees tot terugkeer, vragen verzoekers dat hen een beschermde status zou worden toegekend. Alleen als er voldoende zekerheid bestaat dat een eventuele terugkeer veilig is, kan een beschermde status worden geweigerd.

Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet stelt :

§ 1. « De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ».

Verzoekers werden in hun land van herkomst op een onmenselijke manier behandeld.

Het is dan ook onmogelijk, zoals hierboven reeds aangehaald, om bescherming te krijgen van de Servische autoriteiten.

Verzoekers menen dan ook gerechtigd te zijn op subsidiaire bescherming."

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "de" algemene beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Servië, kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt: Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.6. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij er de aandacht op vestigt dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.stukken, DOC 53 1825/003).

3.7. De Raad merkt op dat de asielaanvraag van de tweede verzoekster volledig steunt op de motieven van de eerste verzoeker. In de tweede bestreden beslissing wordt dan ook integraal verwezen naar de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekers enkel middelen hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van

dezelfde wet. Aangezien de verzoekers afkomstig zijn uit Servië, dat in het KB van 26 mei 2012 wordt aangewezen als veilig land, kan hun asielaanvraag gelet op het voorgaande niet in overweging genomen worden.

3.7. De verzoekers voeren aan ze de verweerder op de hoogte gesteld hebben van hun persoonlijke problemen in Servië, dat Servië pas heel recent door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als een veilig land wordt beschouwd en dat de bestreden beslissing vermeldt dat er *“binnen de Servische politie nog steeds een aantal belangrijke hervormingen dienen te gebeuren en noodzakelijk”* zijn, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de politie in Servië niet behoorlijk functioneert en er sprake zou zijn van onder meer discriminatie.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het aangevoerde geweld en discriminatie motiveert dat: *“Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt verder dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. (...) Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”* Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de beweringen van de verzoekers aangaande het risico op geweld en discriminatie ten aanzien van Roma reeds op voldoende wijze weerlegd werden.

Aldus maken de verzoekers met hun louter betoog geenszins aannemelijk dat omwille van het gegeven dat er nog een aantal belangrijke hervormingen dienen te gebeuren, zou kunnen worden afgeleid dat de politie in Servië niet behoorlijk functioneert noch dat er sprake is van discriminatie.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat het Commissariaat-generaal op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat in geval van *“eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opereren autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”* noch dat de conclusie dat de rechtsbescherming in Servië voldoet aan de criteria van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet onjuist is.

De verzoekers halen geen elementen aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen weerleggen.

3.8. De bewering van de verzoekers dat de eerste verzoeker aangifte deed van de verkrachting van zijn vrouw door Serviërs, maar dat er door de politie geen verder onderzoek verricht werd, wordt tegengesproken in de eerste bestreden beslissing: *“Uit de verklaring van uw vrouw blijkt echter dat, toen u de politie verwittigde, de politie bij jullie thuis langskwam, uw vrouw ondervraagd werd en uw vrouw de plaats van het incident kon aantonen. De politie heeft alles opgeschreven en verklaarde aan uw vrouw dat mocht ze de daders terugzien, ze hen moest verwittigen en ze hen zouden oppakken {CGVS [S.S.], p. 5-6).”*

Wat betreft de bewering van de eerste verzoeker als zou hij geslagen zijn door de politie in Servië, motiveert de eerste bestreden beslissing: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u naliel dit voorval te vermelden tijdens het gehoor op het CGVS. Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrouw verklaarde dat jullie hiervoor geen klacht indienden omdat er toch niets van zou komen.”* Vervolgens wordt verwezen naar de hierboven reeds vermelde mechanismen om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De verzoekers voeren geen concrete bewijzen aan om deze motivering te weerleggen.

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de eerste verzoeker drie maanden in Duitsland verbleef maar er, ondanks zijn reeds bestaande problemen in Servië, geen asielaanvraag indiende. Hierdoor wordt volgens deze beslissing de algemene geloofwaardigheid van de eerste verzoeker ondermijnd. De eerste verzoeker voert aan dat hij duidelijk verklaarde dat hij op bezoek was

bij zijn zus in Duitsland en bovendien zijn echtgenote, die al enige tijd verdwenen was, opwachting om samen in België asiel aan te vragen. Deze verklaring stemt overeen met het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2012, waar de eerste verzoeker aangaf tijdens zijn drie maanden durende verblijf in Duitsland geen asielaanvraag te willen indienen omdat hij alleen was.

Daargelaten de vraag of de eerste verzoeker tijdens zijn verblijf in Duitsland een asielaanvraag had moeten indienen, merkt de Raad op dat de verzoekers zich hiermee richten tegen een overtollig motief van de eerste bestreden beslissing. Uit het voorgaande blijkt immers dat de commissaris-generaal voldoende gemotiveerd heeft waarom de asielaanvraag van de verzoekers in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet niet in overweging genomen wordt, waarbij de verzoekers er niet in slagen de feitelijke en juridische vaststellingen die daar aan de grondslag liggen met concrete bewijzen te ontkrachten.

3.10. De verzoekers slagen er met hun loutere beweringen niet in om de vaststellingen van het commissariaat-generaal te weerleggen. De Raad herinnert eraan dat voor vreemdelingen die afkomstig zijn uit een veilig land een vermoeden geldt *“dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is”*. Het is dus aan verzoekers om duidelijk aan te tonen dat er wel degelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, *quod non in casu*.

De bestreden beslissingen steunen op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES